

Η συνάντησή μου με το «θεριό των Βαλκανίων» (Αρχιμ. Γερβάσιος Ραπτόπουλος)

/ [Πεμπτούσια· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=155996>]

Ένας από τη φυλακή των Γρεβενών μας έγραψε: «Θυμάμαι τις πρώτες ημέρες όταν μπήκα στη φυλακή. Ήμουν ένα αγρίμι, κλεισμένος μέσα σε ένα κελί μιας φυλακής. Και βγαίνω τώρα σαν ένα αρνάκι. Χάρη στην πολλή αγάπη που μου δείξατε. Από εσάς έμαθα για την Αγάπη του Θεού. Ακόμα και για μένα που ήμουν φορτωμένος με λάθη. Αν είχα το μυαλό, αυτό που έχω τώρα που ωρίμασα, δε θα ήμουν εδώ μέσα στη ζούγκλα. Ευχαριστώ πολύ που τόσο καιρό είχα την συμπαράστασή σας. Μου έδινε το κουράγιο και κάποιος, που τον φώτισε ο Παντοδύναμος, σκέφτηκε και εμένα τον άπορο κρατούμενο. Εύχομαι να έχετε δύναμη και φώτιση, να βοηθάτε όλους τους ταλαίπωρους κρατούμενους να βρίσκουν τον δρόμο για τον Θεό, όπως τον βρήκα κι εγώ. Σας νοιώθω σαν πατέρα μου.»

Και τελειώνω με τον μεγαλύτερο αμαρτωλό, τον διαβόητο, Κωσταντίνο Πάσσαρη. Που στη Ρουμανία τον χαρακτήρισαν και τον ονομάζουν: «Το θηριό των Βαλκανίων». Σκότωσε τέσσερις στην Ελλάδα. Χωριστά ληστείες καταστημάτων, σούπερ μάρκετ, τραπεζών. Ιδίως τραπεζών. Στη δε Ρουμανία σκότωσε δύο μαζί με τις ληστείες. Αυτό το παιδί το συμπάθησα πολύ. Όπως ο γιατρός συμπαθεί τον βαριά άρρωστο.

Στις φυλακές δεν γνωρίζω. Έχω ένα ακροατήριο και ομιλώ. Βλέπω το ακροατήριο από την εκδήλωσή τους με τα δάκρυα και πιστεύω στη Μετάνοιά τους. Εδώ αυτός ήταν κάτι το φοβερό. Όταν ζήτησα από το Υπουργείο Δικαιοσύνης της Ρουμανίας να πάω να τον επισκεφθώ, πάνω στην Τρανσυλβανία στο πιο Βόρειο άκρο της Ρουμανίας που χρειάστηκε να πάρω δύο αεροπλάνα.

Εκείνος με ζήτησε αλλά και εγώ το ήθελα, χωρίς να το ξέρει. Εξομολογήθηκε μιάμιση ώρα αλλά, μας έβαλε ο διευθυντής σε ένα γραφείο, όχι με τοίχους, μόνο με τζάμι. Ο δε διευθυντής απ' έξω μαζί με τους συνεργάτες του, τα μάτια του τα είχε καρφωμένα επάνω σε εμένα και στον κρατούμενο Πάσσαρη γιατί φοβόταν, σχεδόν ήταν σίγουρος, ότι θα μ' έπνιγε. Εγώ δεν ένοιωθα κανένα φόβο, γιατί είπα όταν άρχισα αυτή τη διακονία: «Χαρά μου να πεθάνω μέσα στις φυλακές. Να με πνίξει κάποιος. Να με εκτελέσει κάποιος. Κάποτε θα πεθάνω. Τι τώρα! Τι τότε!». Με εξομολογήθηκε το παιδί. Μιάμιση ώρα. Μου είπε όλα όσα το βαραίνουν. Του διάβασα τη συγχωρητική ευχή. Κι έκανα μια μεγάλη οικονομία στον κανόνα που

έπρεπε να του βάλω. Είπα να προσεύχεται πολύ και προσεύχεται. Διαβάζει δώδεκα η ώρα την Ακολουθία του Μεσονυκτικού. Το πρωί διαβάζει την Ακολουθία του Όρθρου, Πρώτη, Τρίτη, Έκτη Ώρα. Το απόγευμα διαβάζει Ενάτη Ώρα , Εσπερινό. Μετά το δείπνο το Απόδειπνο. Και μετά έχει ένα εκατοστάρι στα χέρια του κομποσκοίνι και κάνει εδαφιαίες μετάνοιες για κάθε σκοτωμένο. Έτσι περνάει η μέρα ως προς την προσευχή. Παράλληλα, διαβάζει θρησκευτικά βιβλία, ασκητικά βιβλία μέσα από τα οποία προέκυψε ο πόθος και η λαχτάρα, όταν τελειώσει τη ποινή φυλακίσεως, να πάει στο Άγιον Όρος να καρεί μοναχός και να εγκαταβιώσει στα φρικτά καρούλια. Οι άντρες ξέρουν τι σημαίνει «φριχτά καρούλια». Να μη βλέπει κανέναν. Να μην τον βλέπει κανένας. Το παρελθόν το έσβησε. Τώρα πια, δεν αναφέρεται σ' αυτό. Τώρα παρακαλάει και λέγει: «Θεέ μου, να μη σε λυπήσω άλλο πια. Το έλεος σου καταδιώξεις με πάσας τα ημέρας της ζωής μου.». Ο δε ιερέυς της φυλακής είπε: «Όταν ήρθε ήταν ένα λιοντάρι άγριο και τον τρέμαμε όλοι. Τέσσερις μασκοφόροι με τα καλάσνικοφ προτεταμένα πήγαιναν όπου πήγαινε ο Πάσσαρης. Ο κίνδυνος της φυλακής, να ανατινάξει τη φυλακή, ήταν ο Κωνσταντίνος Πάσσαρης.

Στο τέλος της εξομολογήσεως, ναι έκανα οικονομία, δεν ξέρω τι θα πείτε Παναγιώτατε προκειμένου να σώσουμε τον άνθρωπο, έχω σχετικό ένα ανέκδοτο από τα Γεροντικά, τον είπα την άλλη φορά που θα 'ρθώ θα σε κοινωνήσω Σώμα και Αίμα Χριστού. Θα του δώσω να καταλάβει πως η Εκκλησία δεν τον απέρριψε. Ο Θεός δεν τον αποξένωσε. Είναι παιδί του Θεού. Είναι ο Άσωτος Υιός που έρχεται στον πατέρα και ο πατέρας οφείλει να τον ντύσει με τα καλύτερα ρούχα. Να τον κάνει πρίγκηπα. Κι όταν του έδωσα μια εικόνα της Παναγίας με είπε: «Δώστε τη μου να την ασπαστώ αλλά, δε θα την κρατήσω.». Λέω: «Γιατί;». «Για να μην μου θυμίζει την μητέρα μου.», η οποία τον άφησε πέντε χρονών και έφυγε. Ήρθε στην Ελλάδα από την Βραζιλία. Ο πατέρας του στα καράβια ήταν σα να μην είχε πατέρα. Ζητιάνευε το παιδί. Κι όταν δεν του έδιναν τίποτα έκλεβε μικροπράγματα. Πήγε στο αναμορφωτήριο. Μετά στη φυλακή των ανηλίκων και έφτασε, λοιπόν, να είναι αυτός ο οποίος εκτίει ποινή δις ισόβια στη Ρουμανία και τον περιμένουν τρεις δίκες στην Ελλάδα για τα θύματα τα οποία εκτέλεσε εδώ.

Είναι το μεγαλύτερο θαύμα. Και νοιώθει ελεύθερος. Νοιώθω φυλακισμένος στο κελί μου γιατί, η ψυχή μου είναι ελεύθερη. Μπορώ να αγαπώ τον Θεό. Μπορώ να διαβάζω για τον Θεό. Μπορώ να λατρεύω τον Θεό. Δε θέλω τίποτε πια άλλο.

Αυτά είχα να πω.